

Vyškovské klání

Nepůjde jen o vlastní klání, ale i o stavění, bourání, hladovění a žízeň. Teď jsem vás uvedl do psaní plného nářku a spílání. Vy mne, moji čtenáři, neznáte? No tak! Snad se zase usmějete nad mými větami, neb jsem tvor, který (snad nemachruji) dokáže i z negativa vytvořit hezkou náladu. Tak se pohodlně usadte, doufám že máte třeba kávičku, a tento časopis s mojí povídkou. Vy, kuřáci, si zapalte cigaretu, teď při psaní mám také zapáleno, a čtete mé plky o velkolepé akci ve Vyškově.

Epizoda první: PŘÍPRAVY.

Zhruba měsíc před akcí jsem se dozvídal útržkovité informace o tom, co se bude dít v areálu hotelu Allvet. Zprvu jsem se domníval, že kdosi rozšířil dost hloupý vtíp. Čím dál postupoval čas, tím víc se mi začaly ježit chlupy. Ano, ty nepravděpodobné pověsti byly pravdou. Nejdřív se zježily na levé ruce. To je zcela v pořádku, to mívám před každým koncertem Šlágru. Jemná tréma a pocit zodpovědnosti za všechny ty drátečky a hejblátka. Pak došlo i na pravou ruku. To už jsem znejistěl. Pochopil jsem, že je něco v nepořádku.

Je pondělí, den před nakládkou. Jdu spát. Ve dvě ráno se zpoceny probouzím a v hlavě mi pobíhají různé bedny, popojíždějí na

kolečkách různě veliké ´kejsy´ a já se je snažím nacpat do těch vlastně mrňavých dodávek. Objem techniky ve skladu dalece přesahuje objem úložného prostoru obou automobilů. Dlouho mi nejde usnout. Druhé probuzení bylo půl hodiny před budíkem. S vyděšením čučím na hodiny, předpokládaje zaspání. „Uf!“

Je úterý, den před akcí, kdy máme od devíti nakládat auta. Ne auto. Dvě dodávky, koňský potah páně Frankieho a má jet i čtvrté auto, naložené dvanáctimetrovým kamerovým jeřábem, rozebraným na necelých milion součástí a ty pak nacpány do roztodivných tašek, kufříků i igelitáků. Světla, zvuk, video patří do našich dodávek. Jedna sada zvuku zcela zaplnila Frankieho konivůz a zbytek se měl teoreticky vejít k nám. To se zdálo neřešitelné.

Přijel jsem o třicet minut dříve. A začal sám, neb ostatní byli dohodnuti až na devátou, řešit trojrozměrné puzzle. Víím, vy matematici, že to nelze... Jo! Jde to! Stačí trocha prostorové orientace, trocha násilí a do prostoru, kam by nevešel slepý krtek, narvete kufr paní produkční. Vííte, to je doslova: Léta dřiny a odříkání, jak HyPulík již léta prohlašuje.

Naložili jsme. Jen u té nakládací rampy bylo něco divného. Ze začátku jsme ty bedny na kolečkách

tlačili do kopce a ke konci už to bylo z kopce. Pneumatiky se tvářily velmi našťavaně. Měly hodně nafouklé tvářičky.

No nic. Vyjeli jsme a spojka nadávala u obou aut. Obě super těžká vozidla se ploužila z Budějč do Vyškova. Kdyby nás zastavili policisté a postavili na váhu, tak nám nevezmou jen řidičák, ale i občanky a očkovací průkazy.

Epizoda druhá: STAVBA.

Je úterý, den před dnem „D“! Kamerový jeřábík měl jet dodávkou s oním obrovským jeřábem. Postavit jej, odpracovat si kameramanskou práci a zase složit a zabalit. Mimochodem: Dvanáctimetrový kamerový jeřáb je na obraze fakt paráda. Už jste možná v televizi viděli, anebo uvidíte.

Jenže se stalo, že ještě nenarozené dítě se dralo na svět ve chvíli, kdy měl novotátník odjet do Vyškova s tím kolosálním výdobytkem. Na druhou stranu si myslím, že dítě tušilo, že mu táta odjede a tak se prostě rozhodlo: „Teď, tatko, nikam nejedeš!“ A tak se stalo, že nám táta čekatel propůjčil dodávku s naloženým obrem a přislíbil, že pošle návod na stavbu dotyčného monstra.

Byli jsme na to tři. Já, Lukáš a Kuba. Návod byl velmi strohý, Kuba našel nějaký videonávod i na internetu, taky nic moc a pak zbývala náповěda kamaráda prvorodiče na telefonu. To si pište, že měl každou chvíli telefon rozpálený

dobřela. I přesto jsme doufali, že to nějak dáme dohromady alespoň z části. Mudrovali jsme a vzájemně se doplňovali a domněnkami se dostávali k postupnému sestavení obrovského kolosu. Také jsme čekali, že ráno přijede ze Slovenska profík jeřábník a dodělá to.

Je půl hodiny před půlnocí a stále rozbalujeme nové a nové bedny a zjišťujeme, že tam ještě někam (neznámo kam) patří ještě to a tamto a toto také. Je půlnoc a nacházíme pytel s lany. Studujeme návod. AHA! Prohlásil Lukáš. Chvilku se zamyslel a řekl velmi pomalu: „Tak ne“. Iniciativu se chopil Kuba. „AHA!“ prohlásil a rozbalil na kartonu barevnými fixy namalovaný návod k jeřábu. Vypadalo to jako schéma kosmické lodi. Však nepropadali jsme panice, dali hlavy dohromady a lanka jsme natahali, aby zítra, vlastně už dnes nespadla kamera z ionosféry. Čtyři hodiny telefonátů a dohadů, kam přijde tento šroubek a kam tahle tyčka. Fakt jsme tým výborných improvizátorů a odhodlanců, že jsme tu neskutečnost postavili. Já, Lukáš a Kuba. Pojdme si navzájem poděkovat. A ty, Dane jeřábníku originál a prvorodiči, můžeš jen závidět!

Epizoda šřeli: TAVU STAVBA

Předešlého večera jsme byli tři. Ale je ráno, středa, den ‚D‘. My, v hotelu vospinkaní a nasnídaní, jsme se jali práce na stavbě režie a kamer. Je devět ráno. Přijel i Jája, který měl sic dovolenou, ale dorazil, neb byl nedostatek personálu. Obdařil nás opět nějakým vtípkem, ale z našich výrazů pochopil, že jde do tuhého. Jal se tedy stavby kamer a my tři mudrci dále studovali zbylých odhadem třicet pět tisíc nepochopitelných komponent kosmické lodi.

Mezi tím se dostavil i hlavní rejža Radim. Kamery stojí, tváří se spokojeně. Netuší, že nám zbývá ještě několik tisíc podivných objektů, co patří někam na tu obludnost. Po chvíli pozorování však zpozorní: Pobíhající postavičky, ten s podivným šroubem, ten s jakousi tyčkou a další s neidentifikovatelnou krabičkou, bádají, kam s tím. „Kluci“, oslovil nás opatrně, „všechno dobrý?“ A čekaje na odpověď, vraštil obočí. „V pohodě...“ Uklidňujeme jej a on s mírnou nedůvěrou odešel za produkční ku novým informacím, změnám a neplánovaným aktivitám.

Již to nebudu protahovat. Nakonec se vše podařilo a já se konečně mezi zapojováním kamer dostal k playbackům. To byla zhruba hodina před koncertem na pódiu č. 1. Na pódiu č. 2 už řádily děti. Postupně přibíhala Dáša, nahlásila mi změnu pořadí interpretů a nebo změnu playbacků, já jí odvětil, že ten a ten playback nemáme a tak zase chvatně odskotačila do davu. „Vypadla kamera jedna!“ hlásí mi pět minut před začátkem rejža a je klidný, neb je již zvyklý. V tu chvíli přichází Frankie a oznamuje mi, že mám jít zvučit pódium č. 3. Rozesmál jsem se tomu vtípu, zatím co jsem měl ruce zabořené hluboko v útrokách režijního zařízení. „Aha! To nebyl vtíp?“ Frankie pochopil, že něco nedomyslel. Ale jak to vyřešil, netuším. Prostě mu naskočily další dvě vrásky na čele a odběhl.

Epizoda človrlá: JEDEME

Dvě minuty do startu: Radim naposledy kontroluje nastavení kamer a cosi rozkazuje do mikrofonu patřícímu kameramanům. „Rozjíždím záznam!“ zavelí, zvukař také klikne na tlačítko nahrávání a už to jede. Občas přibíhá Dáša s dalšími změnami a ač se na jednom počítači

přehrávají jednotlivé písničky, na druhém počítači se shání a stahují ty neexistující. Prostě už to nějak jede.

Jen mne tato velkolepá akce přiměla k myšlence přepsat Wavíka (to je program, jež jsem napsal a umí přehrávat a velmi rychle vyhledávat písničky – když je máme v archivu) jako síťovou aplikaci a jeden počítač bude přehrávač a v druhém počítači se budou konat úpravy. Zatím to kopírujeme přes flash disk, což je občas velmi stresující, neb zatím, co končí jedna písnička, ta další už má být jiná a ještě se kopíruje. Pak přichází úleva a jdu si s roztřesenýma rukama a svévolně mumlajícími rty zapálit cigaretu. Znovu přibíhá Dáša a já mám chuť prchnout. A tak dále a tak dále. „Vypadla kamera čtyři!“ Hlásí Radim a mně začíná tik. Strídavě levé i pravé oko. Běžím zkontrolovat kameru a spoje u ní, pak nořím ruce do změti kabelů v režii a zjišťuji špatně zaklapnutý konektor. Totiž ke kabelům uvnitř té bedny je přístup jak k penězům. Tu krabici vymýšlel opravdu túlulum. Ale už mám naplánovanou přestavbu a dotyčného stavitele nechám v poklidu slunit se na vavřínech.

Konec akce. Je něco před půlnocí. Všichni zničeni, unavení a zbědováni. V tu chvíli by bylo odměnou dát si do bříska něco dobrého, osprchovat se a jít do hajan. Ráno pak jít to vše sbalit, naložit a jet zpět do Buděj.

Epizoda pálá: BALEM.

Balení naší běžné techniky nebudu věnovat přílišný prostor, neb je to rutina. Obecně řečeno: Nějak se to do těch kejsů nahází. Stejně je pak druhý den nutné to přebrat, vyházet napadané listí, vyhnat pavouky, co chtěli teplejší bydlení a vůbec. Údržba. Dokonce produkční Dáša našla v nějaké

tašce žábu cestovatelku. Napsala mi, že se žab štítí. Ujistil jsem ji, že navždy zůstanu pulcem, stůj, co stůj! Pulci jí prý nevadí.

S balením kamer opět pomohl Jája a já sbalil režii. Optiku a kabely jsme si rozdělili s Jájou a bylo za chvíli hotovo.

Mezi tím se ale část tria samozvaných kosmických inženýrů pod prozatímním jménem JaTyOn' pustila do rozborky obřího monstra. Ono něco rozebrat je vždy lehčí než to sestavit dohromady. Prostě se to do těch kejsů nějak nahází. V tu chvíli neočekáváme funkčnost, ale jen, aby se to tam nějak vešlo. ‚TyOn‘ započali rozebírání té zlověstné věci a my s Jájou naházeli, kam se to vešlo, standardní techniku. Nakonec se k nám Jája, mající dovolenou, přidal a tak vzniklo kvarteto samozvaných ing. ‚JaTyOnJa2‘. Tedy ‚Ja‘: HyPulík, ‚Ty‘: Lukáš, ‚On‘: Kuba a konečně ‚Ja2‘: Jája. Promiň, že máš Jardo dvojku, ale byl jsem u monstróznosti dřív, než ty. Rozborka šla vcelku hladce, jen si nejsem jist, až bude už novootec znovu sestavovat kamerový jeřáb typu SATURN 16, zda vše najde na svém místě, ale NASA mu po telefonu pomůže. No co, nemá vyrábět děti a má se věnovat práci! To má logiku, ne?

Ve tři ráno se vše nějakým zázrakem zase vešlo do přistavených dodávek a koňských přívěsů. Zázrak. Jája se jal odjet za svou přítelkyní a pokračovat v zasloužené dovolené. Tak se kvarteto smrsklo opět na trio. ‚Ja2‘ nás opustilo. Ale díky ‚Ja2‘ za pomoc.

Epizoda šeslá, poslední: KŮNĚC

Je půl čtvrté ráno a pět minut. Osprchován lezu do hotelové postele. Od té chvíle vůbec nic nevím. Ani že jsem dolehl na polštář. Sny si nepamatuji, asi jsem

na ně neměl čas. V pět čtyřicet sedm se probouzím. Jelikož jsem neměl čas předešlého dne jíst, měl jsem docela závažný hlad. Voda nám v noci také došla, ale byla možnost zavlažit se z kohoutku na přilehlých záchodcích. Jen to jídlo. Ani z osoušeče rukou žádná houska nevypadla. Jen jedno bylo alespoň pro mne jakýmsi jídelním placebem. Přišla za mnou během vystoupení paní a držela láhev. „To je z naší zahrádky.“ Oznamila mi a vložila mi do rukou láhev plnou ovoce naloženého v lihu. Jo, jo. Tak takové fanynky Šlágr má.

Takže jsem v těch tři čtvrtě na šest, hodinu a čtvrt před snídaněmi na hotelu s kručícím žaludkem přemýšlel: Představoval jsem si, jak si dám vajíčka a k tomu párek. Další chod jsem si představoval sýr, šunku a obyčejný salám, zase s tím rohlíčkem a másličkem. Namítal jsem, zda si dám jablečnou a nebo pomerančový džus. Káva sice měla být klasická, plnotučná, tedy lógrová, ale v představách jsem toužil i po té obyčejné rozpustné hmotě, patřičně ocukrované. Jej, to byly krásné představy.

Za pět sedm jsem vyrazil na cigáro. Tím jsem vzbudil ‚On‘, Kubu a sám prohlásil, že má taky hlad, ale znovu usnul a přišel až za hodinu. To já měl již čtvrtý chod za sebou a další cigáro.

Tak si představte: Měl jsem: Chod první: vejce a páreček s rohlíčkem a másličkem, 2 sklenice pomerančového džusu. Mňamka! Chod druhý: Dva druhy salámu, šunka, sýr plátkový, hermelín, nebo

co to bylo, a rohlíček namazaný sýrem. Okurčička a rajčátka. A dvě sklenice pomerančového džusu. Mňamka! Chod třetí. Na to mne navedla kolegyňka Dášeňka. Sešli jsme se na snídani téměř nastejno a přinesla si pudink. Oči nahlédly, tělo přineslo a žaludek přijal. Dal jsem si pudink, ale u sběru pudinku jsem si všiml i jiné sladkosti. Chod čtvrtý: Bylo to něco jako krém do dortu a navrchu to bylo osazeno mutantními borůvkami a hroznovým vínem. Oči se podívaly, mozek vyslal signály, žaludek objednal a ruce a nohy přinesly. Dáša jen zírala. Já totiž sladké moc nemusím, ale věřím svému tělu. Stane se, že jdu mezi regály v krámě, najednou se zarazím a jdu koupit sušenky a nebo čokoládu. Tělo si řeklo a tak se musí peněženka snažit!

To vše jsem zapil sic rozpustilou náhražkou kávy a šel na cigáro. Pak už jen dovláčet nacpaný břich do auta, zařadit jedničku a jedééém!

Závěrem jen podotýkám: Kdybyste potřebovali sestavit vesmírný koráb, vrtulník, Boeing 747 a nebo kvalitnější Titanic, stačí pastelkami načrtnout na kus kartonu a trio ‚JaTyOn‘, v případě dovolené Jáji i kvarteto ‚JaTyOnJa2‘ to zařídíme, sestavíme a rozchodíme. Stačí jen dodat pár tašek s nesmyslnými šrouby, dráty a tyčkami. A když přihodíte nějakou tu housku se salámem, půjde to rychleji!

Hawk,
hlavní improvizátor HyPulík.

